

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. február 1.
(vasárnap)**

Szepesy László

A HÁBORÚSÁGBAN TŰRŐK LEGYETEK

Énekek: 201,1-2, 125, 796,3, 744

Lekció: Jak 5,8-11

Alapige: Róm 12,12
„a háborúságban tűrők... legyetek”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, nemcsak a zsoltáros szavaival, hanem őszinte hitből és szívből, mert mi is megtapasztalhatunk, amiről a zsoltáros írt, hogy Benned valóban igazi menedék és biztonság van. Köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet megmutattál nekünk Jézus Krisztusban az Ő egész földi élete alatt, és még inkább az Ő golgotai kereszthalálában, húsvéti feltámadása győzelmében. Köszönjük, hogy az Ő uralma számunkra valóság, és láthatjuk mind a gondviselésben, mind a hosszútűrésben, mind a mindennapok küzdelmei közepette, hogy hogyan uralkodik, hogyan őriz meg, és mi hogyan fordulhatunk Őhöz, és remélhetünk nemcsak megtartatást, hanem hitbeli megerősödést, reménységből származó igazi örömet, annak lehetőségét, hogy szolgálhatunk, hogy munkatársaid lehetünk országod építésében.

Urunk, hálát adunk, hogyha az elmúlt héten is számtalan alkalommal fel tudtál bennünket használni. Bocsánatodért könyörgünk, amikor önmagunk érdekeit szolgáltuk, és nem a Tiedet. És bocsásd meg nekünk azokat az alkalmakat, amikor bár készítettél lehetőséget arra, hogy jót tegyünk, mégsem mozdultunk, mégsem akartunk, mégsem cselekedtünk. Kérünk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy mindent, ami ilyen óemberi bennünk, azt gyengítsd a mai alkalommal is, hiszen azért vagyunk itt, hű Pásztorunk, hogy minket, nyájadat szólíts meg, beszélj a szívünkhöz, erősíts minket a belső, új ember szerint. Kérjük

A HÁBORÚSÁGBAN TÚRÓK LEGYETEK

is ezt, hogy a Lélek csodálatosan munkálkodjék ma is közöttünk szívünkben, hogy Téged mutasson meg, a Te velünk kapcsolatos akaratodat, bennünk végzett munkáidat, és mindenekelőtt dicsőítsen Téged, hisz azt ígérted, hogy a Lélek Téged fog magasztalni, Téged fog dicsőíteni, arra emlékeztetni, amit Te mondtál, amit Te parancsoltál és tettél.

Így kérünk, hogy áldd meg a mai istentiszteletünket is, igehirdetést és igehallgatást egyaránt. És kérünk, Urunk, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy azokon az utakon, amelyeket elénk adsz, járni is tudjunk, hogy ne csak hallgatói, hanem megtartói hadd lehessünk a Te szavadnak. Köszönjük, hogy kegyelmesen most is közbenjársz értünk, kérünk szenteld meg istentiszteletünket.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A Róma 12-ben Pál apostol arról ír, hogy Isten milyen hívókké akar formálni minket, és fel is szólít bennünket arra, hogy tudatosan törekedjünk ilyen hívók lenni, akikről ez a fejezet szól. Ebben különösen is motiváljon bennünket az, amit ez a fejezet elénk ad. Miről szól? Egy másik szemszögből nézve ezt a fejezetet azt mondatjuk, hogy mindabban, amit itt az apostol felsorol – hogyan szeressünk, milyen szorgalmasak legyünk, milyen buzgón az Urat szolgáljuk, a reménységben hogyan örvendezzünk –, magát Jézus Krisztust láthatjuk meg. Ez a fejezet tehát nemcsak nekünk szóló felszólítás, parancs, hanem a mi megváltó Urunk jellemrajza is, mert Ő teljes mértékben ilyen ember mind a mai napig. Őbenne mindezt láthatjuk az evangéliumokban megvalósulni, eszerint élni. Nekünk, akik Isten akarata szerint olyanokká kell lennünk, mint Ő – mert ez az Úr terve, hogy Őhöz hasonlóvá formáljon bennünket –, a Szentlélek ezen munkálkodik, hogy ilyenekké tegyen bennünket, nekünk tudatosan is ezekre kell törekednünk.

Pál apostol, amikor így beszél rólunk és a hitünkről ebben a fejezetben, nagyon szembetűnő, hogy nem egy idealizált képet és életet fest elénk. Nem azt írja, hogy könnyű dolog hinni és megélni ezt a hitet a mindennapok során. Nem egy probléma- és konfliktusmentes keresztyénséget ad elénk, hanem valóságosat, olyat, amelyet a hétköznapiak során a saját bőrünkön is megtapasztalhatunk. Olyat, amiben van reménység – de van háborúság is. Van benne öröm – de van benne szenvedés is. Sok benne az imádság – de sokszor könnyek között mondjuk el ezeket. Ilyen feszültségekkel teli életet élő hívóknak szól ez a felszólítás: „*a háborúságban túrók... legyetek*”. A mai alkalommal erre szeretnék koncentrálni, mit jelent ez, hogy a háborúságban túrjunk. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez nem egy mellékes tanács, nem egy okos emberi gondolat, amelyet mágnessel a hűtőnkre rakhatunk, hogy minden reggel elolvassuk. Amiről Pál apostol beszél, az a keresztyén élet egyik alapvető megtapasztalása, hogy háborúságokon kell keresztül mennünk, és közben az Úr a türelmet akarja ki-munkálni a szívünkben. Hadd fejtsem ki bővebben, hogy mit is jelent ez.

A megpróbáltatások, háborúságok, amiről itt az apostol ír, egyedülállóak ebben a listában, amivel ebben a 12. Fejezetben találkozunk. A szeretet, az öröm, a reménység, a türelem mind olyan dolgok, amelyeket megtapasztalunk vagy magunk teszünk, értelemszerűen a hívő ember benne van ezekben. De a megpróbáltatás más, mert az olyan valami, amit velünk tesznek, ami velünk történik. A szeretet, az öröm, a reménység, a türelem mind erények, Isten kegyelméből jelennek meg a lelkünkben, mint valami erkölcsileg jó. A megpróbáltatás nem erény. Nem tartozik a lélek erkölcsi cselekedeteinek kategóriájába. A megpróbáltatás tehát más.

A háborúság, amiről Pál apostol itt beszél, az a környezet, ahol minden erény megnyilvánulhat, amit Isten Lelke kimunkál bennünk. A megpróbáltatás a hívők normális élménye ebben az életben. Néhány megpróbáltatásban minden ember részesül, hívő és hitetlen egyaránt, ezt jól tudjuk. Betegségektől, veszteségektől és a haláltól mindenki szenved, mások viszont csak a hívőkre jellemzőek. Vannak olyan háborúságok és megpróbáltatások, amelyeken csak a hívő ember megy keresztül: a Krisztusért való szenvedés, lenézettség, meg nem értettség és ezekhez hasonlók. A lényeg az, hogy a megpróbáltatás – és hadd szabadjon ezt a szót félreértés nélkül használnom – normális és várható ebben a bűnös világban. Nem jó az isteni tökéletesség szerint, a bűneset előtti világban nem lett volna helye, de most, Isten akarata szerint megvan a maga célja és oka. Ez a megpróbáltatás és ez a szenvedés a kerete minden szeretetünknek, örömünknek, reménységünknek, türelmünknek és imádságunknak. A szenvedés az, amiben élünk. Lehet, hogy úgy gondoljuk, hogy nekem nincs szenvedéssel teli életem. Higgyük el, Testvérek, hogy ha az Úr útján járunk, előbb-utóbb fogunk vele találkozni, majd lesz. Ha most nem tapasztaljuk, akkor lesznek ilyen korszakaink. És ezt azért mondom, mert fontos, hogy ezt elfogadjuk. Ez nem valami pesszimista világnézet és jövőszemlélet, hanem a Bibliában elénk adott út, amelyen Krisztus az Övéit keresztülvezeti. A Pásztor még a halál árnyéka völgyén is keresztülvezeti a nyáját. Fontos, hogy ezt elfogadjuk, elhiggyük, mert ez nagy segítségünkre lesz, amikor eljönnek ezek az időszakok.

Hiszen gondoljuk végig: Jézus Krisztus szó szerint a legjobb ember, aki valaha élt a földön. Soha semmi rosszat és gonoszt nem követett el. Ha másnak nem is, Neki joga lett volna egy szenvedéstől mentes életet élni, nem? Ő tényleg mindent jól tett, nem volt semmi ok arra, hogy Ő szenvedjen, és mégsem így történt. Élete tele volt szenvedésekkel. Pont ezért közülünk senkinek sincs joga – akik sokkalta rosszabbak és gonoszabbak vagyunk Nála, nem is hasonlíthatjuk magunkat Őhöz – kevesebb szenvedést átélni, mint Neki, hiszen mi bűnösök vagyunk. Ha mégis kevesebb nyomorúság és megpróbáltatás ér minket, vegyük észre, hogy az irgalom, azt nem érdemeljük meg. Nem érdemeljük meg a békés, nyugodt életet, amit élünk. Ez Isten irgalmas ajándéka. Jézus számára az élet kezdettől fogva, a születésétől egészen a végéig szenvedés volt a Biblia bizonyágtétele szerint. Megvetették, lenézték, sokan elutasították Őt, üldözték, gyűlölték, de miért? Meg akarták számtalan alkalommal ölni, többen elhagyták Őt, nagy tömegek is, élete utolsó napjaiban a Hozzá

A HÁBORÚSÁGBAN TŰRŐK LEGYETEK

legközelebb álló 12 tanítvány, apostol is. És még lehetne sorolni, de most nem ez a témánk, de így kezdődött a keresztyénség: Krisztus élete tele volt szenvedéssel. Mégis Urunk mit tanít? Azt, hogy ez egy olyan út, amelyen nemcsak Ő jár, hanem mindannyiunkat kereszttül akar vezetni. A Luk 14,27 ezt mondja: „*És valaki nem hordozza az ő keresztyét*” – itt nem valami csecsebecse ékszer-ről van szó, hanem a keresztt a szenvedés szimbóluma volt, amelyen kivégeztek embereket –, „*és énutánam jó, nem lehet az én tanítványom.*” Aki úgy akar élni, hogy a szenvedésnek hátat fordít, elutasítja, nem akarja azt vállalni Krisztusért, nem lehet az Ő tanítványa. Pál apostol minden általa alapított gyülekezetnek azt tanította: „... *sok háborúságon át kell nekünk az Isten országába bemennünk*” (ApCsel 14,22). Itt nem csak a misszionárius Pálról van szó, akit börtönbe vetettek. Ő ezt általánosságban minden gyülekezetben tanította: testvér, ha te mindent megteszel, hogy Krisztus útján jársz, és az Ő akarata szerint élj, meg fogod tapasztalni ezt a háborúságot. Péter apostol pedig ezt tanította a gyülekezeteknek: „*Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történék veletek*” (1Pét 4,12). Úgy beszél Péter erről, mintha azt mondaná: mit lepódtok meg ezen, ez nem valami rémületes, ijesztő dolog, erre lehetett volna számítani. Az látjuk tehát az Igében, hogy ezek a megpróbáltatások nem szokatlanok, nem kellene, hogy az újdonság erejével hassanak ránk, hívőkre. Ez a normális. Ez a bukott, bűnös, hiábavaló világ velejárója.

Életünk szenvedései a rákos betegségektől a csapásokon át a családi konfliktusokig és a halálig terjednek. És azt mondja ezekről Krisztus, hogy mindezek normálisak, azoknak a részei, amikkel együtt kell élnünk a mennybe vezető úton. Ezért mondja Pál itt a Róm 12,12-ben, és veszi ezt alapnak és természetesnek: „*a háborúságban tűrők... legyetek*”. Azaz hogy lesznek háborúságok, és nem kezd el itt érvelni, hogy hogyan, mert ezt ő természetesnek veszi. A hangsúlyt nem arra helyezi, hogy háborúságok lesznek, hanem inkább arra, hogy tűrők legyetek.

Tehát az öröm, amiről Pál apostol itt a vers elején beszél („*a reménységben örvendezők... legyetek*”), olyan, amiért nap mint nap harcolnunk kell, mert a háborúságok közepette kell és lehet megélnünk. Olyan öröm, amiért meg kell küzdenünk, ami mindig támadásnak van kitéve. Mindig a nyomorúság fenyegeti ezt az örömet. A Róm 12,12 felhívása tehát nem arról szól, hogy az igazi öröm a megpróbáltatások és szenvedések nélküli életben van – pedig ó, hány-szor imádkozunk ezért, nem? hogy ne legyenek megpróbáltatásaink, ne legyenek fájdalmaink –, nem azt mondja itt az apostol, hogy boldog ember az, akinek nincs háborúsága, hanem hogy a nyomorúság ellenére, sőt éppen a nyomorúság miatt örülhetünk a reménységben, Istenben.

Ahhoz, hogy ezt jobban megértsük, válaszolnunk kell arra a kérdésre, hogy mit is jelent a háborúság, amiről Pál apostol itt ír. A szó, amit itt és más leveleiben többször is használ az apostol, nem valamiféle kis kellemetlenséget jelent. Nem azt, amit manapság sokan olyan nagy tehernek éreznek, hogy nem sikerült jól a napom. Az itt szereplő görög szó eredeti jelentése: nyomás. Nyo-

más, ami alá bekerül az ember. És ezen a képen alapszik a szó többi jelentése is, mint a szorongattatás, üldöztetés, teher, amely alatt az ember majdnem összeroppan. Jézus Krisztus maga is beszél erről a János 16,33-ban, amikor azt mondja: „*E világon nyomorúságotok lesz...*” Fontos észrevennünk, Testvérek, hogy nem azt mondja: ha, hanem azt mondja: lesz. Urunk nem feltételezi, hogy tanítványainak lehet, hogy nyomorúságban lesz részük, hanem biztosan kijelenti, hogy nyomorúságuk lesz. Ezzel pedig Urunk azt mondja ki, hogy keresztyén hitünk nem mentesít minket a szenvedéstől, aki ezt keresi a keresztyénségben, az csalódni fog, az nem érti Isten igazi erejét, amely nem abban van, hogy csak megóv mindenféle fájdalomtól, veszteségtől, hanem abban, hogy megőriz és megtart mindezek közepette. Isten nem mentesít minket a szenvedéstől, hanem irányt mutat benne. Azt mondja, ha engem követtek, akkor ezen az úton fogtok járni, akkor keresztet fogtok cipelni, ami nehéz, rátok nehezedik. Miközben az Urat és egymást szolgáljuk – a Róm 12 szerint – tiszteletadó, gyöngéd szeretettel, szorgalmasan és lélekben buzgón, akkor biztosan meg fogjátok tapasztalni magatokon a nyomást, a megpróbáltatást. Napjaink háborúságai sokfélék lehetnek, mint ahogyan korábban ezt említettem, olyanok, amelyek a hitetlen emberé is (betegség, veszteség, családi konfliktusok), vagy amilyen a hívókra jellemző (hitünk miatti meg nem értettség, lenézettség, elutasítottság, kiközösítés és sok más, borzalmas dolog), de ma is ezeken keresztül vezet bennünket Urunk.

Azt is fontos megértenünk, hogy nem mindegy hogyan viszonyulunk ezekhez. Pál apostol nem azt mondja: kerüljétek el ezeket, nem azt mondja, hogy folyamatosan azért imádkozzatok, hogy ezeket megússzátok. Nem. Itt arra szólít fel, hogy tűrjétek el őket. „*A háborúságban tűrők... legyetek.*” A kettő között nagy a különbség: elkerülni vagy tűrni szeretnénk megtanulni. Az egyik nézet szerint meg kell szabadulnunk a megpróbáltatásoktól, a másik szerint viszont az hasznunkra van, mivel kimunkálhatja bennünk a türelmet és a kitartást! De mit is jelent ez a tűrés? Ahhoz, hogy jobban megértsük a választ, előbb röviden arról is hadd beszéljek, hogy mit nem jelent a tűrés, mert ezt is fontos tisztázni, mert nagyon sok félreértés van ezen a területen hívők között is.

Az a tűrés, amiről Isten beszél, először is nem azonos a közönnyel. A tűrés nem azt jelenti, hogy valami nem érdekel, valami nincs rám hatással, érzéketlenül fogadom. Nem ezt jelenti a tűrés. Jézus Krisztus életében azt látjuk, hogy Rá hatással volt a szenvedés, a fájdalom, élete során volt olyan is, hogy sírt. Ő nem kerülte a szenvedést és a fájdalmat, hanem eltűrte, elhordozta. Pál apostol sem valami kőszívű, kemény ember volt, akiről lepattogtak volna az élet megpróbáltatásai, aki ezt gondolja róla, olvassa el a leveleit alaposabban. Leveleiben nyíltan mer az apostol a sok tehertől, nyomástól panaszkodni, könyörögni, reménykedni, tűrni. Vagy olvassuk el Dávid király zsoltárait, amikor számtalan alkalommal, különféle megpróbáltatásai közepette az Úrhoz kiáltott. Miért, Testvérek? Mert a tűrés nem érzéketlenség, hanem Isten felé fordított fájdalom, amely átjár minket. A tűrés során az ember Isten előtt tárja fel minden fájdalmát, Őelé viszi azt, Ővele élheti azt át.

A HÁBORÚSÁGBAN TŪRÓK LEGYETEK

Továbbá, másodszor, a tűrés nem valami passzív belenyugvás a dolgokba, nem egyfajta fatalista hit. Sokan szokták tehetetlenségükbe beletörődve mondogatni: ez van, ezt kell szeretni. Ezek az emberek szerint a tűrés valamiféle passzív belenyugvás az élet eseményeibe, történéseibe, hiszen úgysem tehetünk semmit. De nem! A bibliai tűrés nem passzív. A Szentlélek által munkált tűrésre az aktív hit jellemző! Miért? Mert a hívő, amíg tűr, aktívan imádkozik, és közben aktívan emlékezik mindarra, amiben reménykedhet, Isten ígéreteire. Istenbe kapaszkodik, az Ő szavába, és aktívan várja az ő szabadító, megmentő Urát. A keresztyén türelem nem passzív, hanem aktív. A Lélek aktivizál bennünket hitünkben.

Mit jelent tehát Isten akarata szerint tűrni? Az itt szereplő görög szó, a hüpomenó azt jelenti, hogy valaki ott marad, ahol van, és elviseli, ami történik vele. Ezzel a képpel azt fejezi ki az apostol, hogy ott maradunk a nyomás alatt. Azaz a bibliai tűrés azt jelenti, hogy alatta maradok mindannak, amit Isten rám helyezett, ami nyomásként rám nehezedik, kitartok a teher alatt anélkül, hogy elfutnék. Nem a menekülésre koncentrálok, hanem arra, hogyan állhatok helyt, és maradhatok ott, hogy viselhetem el, honnan kapok erőt elhordozni, ami a vállamra helyeztetett. Nem az számít számomra, hogy milyen gyorsan szabadulok meg a fájdalomtól, háborúságtól, hanem hogy mindaddig kitartsak, amíg nem jön a szabadítás, amíg Isten megszabadít, és úgy dönt, hogy leveszi rólam. Mert ebben is az ember megalázkodik, és ezt mondja: Uram, Te tetted rám, Te vedd le rólam. Mert az egész teherhordozásunk alatt a reménység öröme élhet bennünk. Ezzel kezdi az apostol a verset: „*A reménységben örvendezők... legyetek*”, és mivel van reménységünk és van örömünk, ez a háborúság ideje alatt bennünk tűrést, kitartást is munkál. Nem hamis, általunk kitalált, elképzelt vagy vágyott reménységet, hanem Istentől kapottat. Márpedig Ő azt ígérte nekünk, hogy mindent képes a javunkra fordítani. Mindent! A háborúságot is? Azt is.

Charles H. Spurgeon, a híres prédikátor, élete folyamán többször is súlyos depresszióval küzdött (ezt kevesen tudják róla). Volt olyan is, hogy vasárnap emiatt nem tudott felmenni a szószékre. Mit tett eközben? Menekülni próbált az ezt kiváltó okok elől? Leteszem a szolgálatot, mert nem bírom el a nyomást, ami rám nehezedik? Nem! Hanem még inkább Istenhez fordult. Ezzel kapcsolatosan egyszer így írt erről vallomásként: „A szenvedés volt az én legjobb teológiai tanárom.” Nem lett kisebb a fájdalma, nem lett könnyebb a teher rajta, de mélyebb lett a hite, és Isten ezáltal kegyelmével megerősítette, megtapasztalta, mit jelent az, amit az apostol mond, hogy „*elég neked az én kegyelmem*”. Miközben te az erőtlenséget tapasztalod meg a magad oldaláról, megtapasztalod az én kegyelmem erejét, amely megőriz és hordoz téged. Mert a háborúságban nem mindig csak elvesznek tőlünk, hanem Isten kegyelméből néha elmélyíti a hitünket, és kapunk az Úrtól erőt és kegyelmet.

Aztán azt is fontos megértenünk, hogy ennek a tűrésnek a forrása nem mi vagyunk, nem maga az ember, hanem Isten. Ha Pál apostol csak ennyit mondott volna: tűrjetek, ez egy elviselhetetlen teher lenne rajtunk, amire képtele-

nek lennénk magunktól. Olyan iga, amit nem lennénk képesek hordozni. De ez a 12. igevers nem ezt mondja. Három részből áll ez a vers: 1. „*A reménységben örvendezők...*”; 2. *a háborúságban tűrők...*; 3. *a könyörgésben állhatatosak... legyetek.*” Ez egy lánc, amelyben a szemek szorosan és elválaszthatatlanul összetartoznak. Nem külön az egyikre kell csak koncentrálni, hanem ezek összetartozva kell, hogy megjelenjenek az életünkben. Aki Istenbe vetett reménységben él, abban öröm van, az állhatatosan imádkozik, és ez tűrővé teszi őt a háborúságok közepette is. Szabad ezt mondanom és így kifejeznem: ez Isten Lelkének munkamódszere, hogy ezeket munkálja ki bennünk: reménység, öröm, imádság, tűrés. Így munkálkodik bennünk. Ezt értette meg a híres mártírhalált halt német evangélikus teológus, Dietrich Bonhoeffer is, amikor börtöncellájából, amikor a nácik odavetették őt, azt írta valakinek: „Isten nem megkímél a szenvedéstől, hanem jelen van benne.” Ez a hívők tűrésének egyik titka: Isten gyakran nem kívülről segít meg, hanem belülről őriz és tart meg minket. Lelke által adja nekünk, és munkálja ki bennünk ezt a hosszútűrést, hogy minden nyomás, minden teher, minden kimerültség és fájdalom közepette is a helyünkön maradjunk, és reményteljesen várjuk a mi Szabadítónkat, Jézus Krisztust.

Mivel többen fel szokták tenni azt a kérdést, hogy Isten miért engedi meg a különféle háborúságokat és szenvedéseket az életünkben, ezért hadd adjak rá három rövid bibliai választ.

Először is a Jak 1,3 azt mondja: „*a ti hiteteknek megpróbáltatása kitaratást szerez*”. Lehetséges, hogy nem vagyunk valami kitaratóak, vagy nem tudunk hosszan tűrni, ezért Isten segíteni akar nekünk. Meg akar minket változtatni, segíteni akar, hogy megtanuljuk ezt a tűrést, hogy kimunkálja bennünk, ezért különféle megpróbáltatásokba vezet minket, hogy abban gyakoroljuk ezt. Ez az egyik ok, amiért ilyenek történhetnek az életünkben.

Azután, másodszor a Biblia arra is rámutat, hogy amíg minden jól megy az életünkben, addig sok mindenben bízunk. Gyakran olyanokban is, amikben nem kellene. A különféle háborúságok során kiderül, hogy kiben reménykedünk igazán. Szabad így fogalmaznom: a megpróbáltatás idején hamis kapaszkodóinkról lehull a lepel. Azokról, amikről bebizonyosodik, hogy azok nem képesek minket megtartani; és megerősítenek bennünket, hogy csak egyedül Isten képes megőrizni. Erre is jók ezek az időszakok.

Végül pedig Isten gyakran azért visz bele minket különféle, számunkra fájdalmas helyzetekbe, hogy bizonyágtételünk hitelesebbé váljon. Mert higgyük el, hogy a világ (szeretteink, barátaink, munkatársaink) gyakran nem azt kérdezi és nézi, hogy hiszel-e, és mit mondasz, hanem hogy kitartasz-e, amikor fáj, hited megtart-e téged a sötétség óráiban. Sokszor nem a szavaink érdeklik őket, hanem az az erő, ami a nagy mélységben is megőriz minket. Természetesen még sok más oka is lehet a háborúságunknak, de most nincs időnk ezekre kitérni.

Inkább nézzünk a mi Urunkra, Jézus Krisztusra, Testvérek, aki nemcsak tanít minket erről a tűrésről, hanem maga megélte és elhordozta, hogy mi bennünk is kimunkálhassa. Az Ézs 53 hosszan beszél Krisztus szenvedéséről, fájdalmairól, a 7. versben pedig ezt olvashatjuk (figyeljük, hogy jellemzi Krisz-

A HÁBORÚSÁGBAN TŪRÓK LEGYETEK

tust ez az igevers): „*Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!*” Hogy hordozta Krisztus a háborúságot? Némán tűrte. Ézsaiás kétszer is kihangsúlyozza, hogy „*száját nem nyitotta meg*”. Ezt a csendes, szó nélküli tűrést láthattuk Krisztus egész élete során, utolsó napjaiban a Gecsemáné kertjében, a vallatása folyamán, és a kereszten is. Mint bárány, amelyet kínoztak, amely szenvedett, amely mézsárszék-re vitetett, nem nyitotta meg a száját. Urunk nem menekült a fájdalom és a kín elől, pedig – gondoljuk végig – azok a pokol kínjai voltak. A hitvallásunk mikor azt mondja: „*alászállt a poklokra*”, erre utal, hogy Krisztus a pokol minden büntetését és fájdalmát hordozta el a lelkében értünk, tehát Ő nem valami kisebb szenvedés elől menekült, hanem a legnagyobbakat és legfájdalmasabbakat hordozta el, és azokkal kellett szembenéznie. És ezeket vállalta, hogy mi ne maradjunk semmilyen nyomorúságunkban egyedül. Nekünk számtalan alkalommal nem megy a csendes, reménységgel teljes tűrés, hanem panaszkodunk, sajnáljuk magunkat, időnként még Istenre is haragszunk. Krisztus azonban helyettünk is eltűrt mindent, ebben is engedelmes volt helyettünk, és ezzel teljesítette azt a tökéletes türelmet, amivel Istennek tartozunk ilyen helyzetekben, mert Isten miatt lehetünk ilyen tűrők. És mivel Őhöz tartozunk, kellenek ilyen tűrőknek és reményteli embereknek lennünk.

Mi következik tehát abból, amit eddig hallottunk? Hogyan alkalmazzuk magunkra az apostol szavait? Mit higgyünk és gondoljunk másként? Néhány gondolatban hadd összegezzem, Testvérek.

Először is ne szégyelljük a háborúságokat, megpróbáltatásokat és küzdelmeket az életben, azok nem mindig a bűneink miatt vannak. Ne gondoljuk azt, hogy a tűrés, a türelem a gyenge, tehetetlen emberek válasza a nehézségekre (ahogy ezt a világ számtalan alkalommal gondolja), hanem fogadjuk el, hogy minden hívő ember útja, amelyen Krisztus vezetni akar minket. Lehet, hogy nem egyforma mértékben tapasztalunk meg különféle megpróbáltatásokat, mert mindannyiunk élete más és más, de Isten minden gyermekét ezeken keresztül akarja vezetni, hiszen ahogyan láttuk, több mindent ki akar munkálni azok által bennünk.

Továbbá: minden háborúság arra késztet minket – amivel Pál apostol folytatja is, amiről majd a következő alkalommal beszélünk, ha az Úr engedi és élünk –, hogy az imádságban állhatatosak legyünk. Gyakran azért vagyunk erőtlenekek és gyengék a hitben, mert elfelejtünk igazán imádkozni, az Úrral igazi szoros kapcsolatban lenni. Ez az ige késztesse minket arra, hogy minél többször hajoljunk meg mennyei Atyánk előtt, és járuljunk a kegyelem királyi székéhez.

Végül pedig gondolkodjunk el azon, és fogadjuk el, hogy Isten nemcsak a távoli céljainkat változtatja meg, hanem minket magunkat is útközben. A háborúság az egyik leghatékonyabb véső Isten kezében, amellyel hatalmas kőszilánkokat tud hitünkről és szívünkről levésni, bízzunk ebben az Ő munkájában.

Testvérek! Lehet, hogy többen itt közöttünk úgy gondolják: olyan állapotban vagyok, hogy nem bírom már tovább. Ez az ige nem azt mondja: bírd to-

vább, tarts ki egyedül. Hanem azt: túrjél Jézus Krisztussal együtt. És akkor meg fogod tapasztalni, hogy a rád helyezett iga nagy részét Ő hordozza. Ne felejtsük el: a háborúság előbb-utóbb elmúlik. A hitünk megmarad, mert Isten megőríz minket, mert az Ő hűsége soha nem fogy el. Bízunk Őbenne, és forduljunk minden háborúságunkkal Őhöz, és higgyük el: Ő elég hatalmas, hogy megtartsa minket.

Imádkozzunk!

Alázattal jövünk Eléd, felséges Urunk, Istenünk, belátva és beismerve azt, hogy a Te gondolataid nem a mi gondolataink, és a Te útjaid nem a mi útjaink. Gyakran szeretnénk, hogy máshogy alakuljon az életünk, mint amerre Te vezetni akarsz bennünket. Gyakran előfordul, hogy mi minden próbatételt, fájdalmat, veszteséget, szenvedést inkább messziről elkerülnénk, és azt hinnénk, hogy ha ezekért dicsőítünk Téged, akkor járunk a Te utadon. Pedig földi életed alatt más példát adtál nekünk, és önmagad is azt mutattad meg, hogy mint hordoztad azt a büntetést, azt a haragot, azt a fájdalmat, amit az Úr Rád helyezett a mi bűneink miatt, mert Te megérdemeltél volna egy szenvedésmentes életet, mert tökéletesen engedelmes voltál, de mégis vállaltad értünk a sok kint irántunk való szeretetedből és az Atya iránti szeretetből.

Urunk, bocsásd meg, amikor nem látjuk a Te útjaidat. Kérünk segíts, hogy egyre inkább Rád tudjunk hagyatkozni. Kérünk, hogy a szenvedések közepette adj Benned való reménységet, a reménységben örvendezést és állhatatos imádságot, mikor eljönnek a háborúság idői, és munkáld ki bennünk azt a türelmet, amely nem minket dicsőít, hisz ha magunkra nézünk, az erőtlenséget látjuk meg, hanem Rád mutat, Téged magasztal fel, az elég kegyelem csodáját adja a szereteteink és a világ elé. Kérünk, hogy ebben vigyél előrébb mindannyiunkat. Együttal hálát is adunk azért a számtalan alkalomért, amikor megadtad ezt, amikor nem kellett csalódnunk reménységünkben, amikor ott maradtunk, helyünkön maradtunk, hagytuk, hogy továbbra is ránk nehezedjék, ami egyre nehezebb volt lelkünk és szívünk számára, és megtapasztalhattuk a Te megőrző kegyelmedet. Jób szenvedését, fájdalmait látjuk az igében, és a végét is, hogy Te igen irgalmas és kegyelmes Isten vagy. Köszönjük, hogy mi is így reménykedhetünk Benned.

Kérünk, hogy legyél azokkal a testvéreinkkel, akiket különféle betegségek gyötörnek, akár minden egyes nap, vagy éppen kórházban vannak, akár a halállal készülnek szembenézni. Kérünk, hogy Te legyél az ő megtartójuk, erejük, erős várjuk, védelmük, pajzsuk. Te őrizd meg őket a Benned való hitben és reménységben, és kegyelmed szerint adj könnyebbséget, gyógyulást.

Eléd hozzuk gyászolóinkat, akik szerettük elvesztése miatt hordoznak fájdalmat szívükben. Te, a „*minden vigasztalás Istene*”, aki magad vagy „*a feltámadás és az élet*”, legyél az ő vigasztalójuk is, kérünk.

És Eléd hozunk minden olyan fájdalmas dolgot az életünkben, magánéletünkben, családi életünkben, gyülekezeti életünkben, népünk életében, amely nap mint nap meghatározza az életünket, gondolatainkat. Könyörgünk, hogy

A HÁBORÚSÁGBAN TŰRŐK LEGYETEK

tégy minket buzgón könyörgőkké, hogy ezeket is Rád tudjuk helyezni, a Te kezbe tudjuk letenni.

Könyörgünk így magyar népünkért, add, Urunk, hogy hadd lehessen ébredés. Ébressz fel sokakat, hirdesd az evangéliumot, és kérünk, adj igazi újjászületéseket, megtéréseket. Kérünk, hogy használj fel bennünket is ebben. Hadd lehessünk a Te hírvivőid, evangélium-hirdetőid ott, ahová helyezel bennünket minden egyes nap.

Köszönjük Neked, hogy Rád bízhatjuk családunkat, Rád bízhatjuk gyülekezetünket. Kérünk, segíts, hogy mindig Te legyél minden alkalmunk középontjában, és add, hogy növekedhessünk a kegyelemben és a Te megismerésedben.

Köszönjük, hogy Rád bízhatjuk a felvételizőket is. Kérünk, hogy adj nekik bizalmat Benned elfogadni, hogy Te tudod és már elkészítéd azt a helyet, ahova menniük kell majd tanulni. Kérünk, hogy áldd meg fiataljainkat és időseinket egyaránt.

Köszönjük Neked, hogy naponként a hit útján vezetsz bennünket. Segíts elforduló szívünket újból és újból Feléd visszafordítani, hogy a mi szemeink csak Rajtad függjenek, és Benned bízzanak. Így őrizz minket ígéreted szerint minden napon addig, amíg színed elé nem állunk, vagy vissza nem jössz ígéreted szerint. Ha még nem állunk erre készen, adj, kérünk, megtérést, Hozzád térést, Benned való hitet. És ha Tiéid vagyunk, Urunk, erősíts meg, hogy egyre inkább elforduljunk magunktól, és csak Benned bízunk. Köszönjük megtartó kegyelmedet, az elég erőt, köszönjük, hogy uralkodsz, és hogy gondod van a Te népedre, gyermekeidre, személyesen ránk is.

Áldott legyen érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

744 szöveg: S. Rodigast, 1675 | fordítás: Zengedező mennyei kar, 1735
dallam: S. Gastorius, 1679

1. Mind jó, a - mit Is - ten té - szen,
 Ő én - vé - lem is úgy té - gyen,
 Szent az ő a - ka - rat - ja,
 Mint ked - ve né - ki tart - ja.
 Ő az Is - ten, ki ín - ség - ben
 Az ö - vé - it meg - tart - ja,
 Hát lé - gyen, mint a - kar - ja.

2. Mind jó, amit Isten tészen, / Ő engemet meg nem csal,
 De igaz ösvényen vezet, / Én megelégszem azzal,
 Hogy kedvében, kegyelmében / Ő forgatja dolgomat,
 Csak rá hagyom magamat.
3. Mind jó, amit Isten tészen, / Ő engem meg nem utál,
 Mint jó orvosom, úgy tészen, / És mérget ő nem kínál.
 Orvosságot, boldogságot / Énnékem készít, tudom,
 Azért csak benne bízom.
4. Mind jó, amit Isten tészen, / Ő az én üdvösségem,
 Ő velem rosszul nem tészen, / Rábízom egész életem.
 Örömben, keresztben / Mind nyilván megmutatja,
 Hogy javamat akarja.

5. Mind jó, amit Isten tészén: / Ha oly pohárt innék is,
Amelynek íze szívemnek / Nagy keserűn esnék is,
De eltűröm, mert víg öröm / Felváltja ezt végtére,
Sok búm enyhítésére.
6. Mind jó, amit Isten tészén, / Mindörökké ezt vallom,
Ha rajtam bú, bánat lészen, / S kell bosszúságot látnom.
Mindazáltal megvigasztal / Mint édes Atyám engem,
Mert csak ő segítségem.

» *Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged. Igazságodról beszél a szám, és szabadító tetteidről mindennap, bár nem tudom felsorolni őket. Az Úrnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem. (Zsolt 71,14–16)*